

DominicusAmsterdam
Volheid van Leven - muziekdienst
Transscriptie contemplatie 17/7/2016
Door Annewieke Vroom

Na de gebeurtenissen van deze week kocht ik de *International New York Times*. Die koop ik nooit, ik weet ook niet waarom ik het deed, misschien omdat het verder weg lijkt als het Engelstalig nieuws is in een Amerikaanse krant. Het werkte niet.

De kop op de voorpagina luidde, 'France reels after seaside rampage'. In het Engels lijkt alles poëzie. Hoe ik de kop moest vertalen was me niet direct duidelijk. De *reel* is een Schotse dans die ik twee zomers geleden leerde. Dan vertaalt de titel: 'Frankrijk danst na een ramp aan de zee'.

Frankrijk danst niet, Europa danst even niet. Zeker niet met het nieuws uit Turkije erbij. Ik heb het opgezocht, en *to reel* betekent nog iets. Het betekent: 'je evenwicht verliezen' en 'wankelend voortgaan'. Dat is meer aan de orde.

Ik verloor mijn evenwicht ook. Ik heb mijn contemplatie weggemikt en een nieuwe geschreven. Met dagen als dit maak ik me erge zorgen om mijn studenten, die tot de islam behoren, die er niks mee te maken hebben met wat er nu gebeurde, maar.. Ik maak me om hen ook zorgen. In de krant was te lezen, over dat 'wankelen': na de vorige aanslag stond Frankrijk nog vol zelfvertrouwen op, maar nu is er hulpeloosheid en men haalt woest uit. Dat heeft bar weinig met poëzie te maken.

De krant stipte nog aan, dat geweld moeilijk te voorkomen is nu men 'soft targets' kiest, zachte doelen. Ik vond het een zeer wonderlijke formulering, om over mensen te spreken als 'zachte doelen'. Maar ik begrijp het punt wel, we zijn geen gebouwen, we lopen zomaar los rond zonder een betonnen pak, met alleen maar een huid om ons heen. Je kunt zo iets zachts als een mens kun je zo kapot maken.

Wie dat ziet gebeuren, in diegene stopt de dans. Stopt het zingen.

Frankrijk kreeg een klap waar ze de veerkracht niet voor had, dat dacht de krant. We zullen het zien. Het kan ook in ons eigen leven gebeuren. Soms raakt het leven je op een plek waar je geen verweer

hebt. Midden in een *soft spot*, waar je geen beton omheen gegoten had. Wat is uw *soft spot*? Het verlangen naar liefde, waarschijnlijk. Liefde ontvangen, liefde geven. En dat jouw liefde ontvangen wordt. Je kan erdoor wankelen, je wilt wel uithalen, maar naar wie? – in delen van jou stopt de dans en stopt het lied.

En dan. We lazen vandaag Psalm 23, lang ventevoren bedacht. En nu viel me vooral op: ‘Zelfs in het dal met de schaduw van de dood is de Levende nabij’. En David schrijft ook, dat *door de Levende je ziel in je terugkeert*. Het gaat over het werkelijke dal van de dood, alsook over schaduw die ons hart kan verkillen.

Maar wij zijn niet, zoals de mensen in Nice, weggeveegd door een zigzaggende vrachtwagen. Wij zijn hier, wij leven, en wie leeft kan opstaan. Wij hoeven daarop niet enkel te wachten. David schrijft ook, of hij zingt het, ‘in het huis van de Levende mag je altijd terugkeren’. Dat is wat we hier vandaag weer proberen.

Hoe werkt dat? Ik kan het alleen maar zo zeggen: wij brengen onze droefheid (om onszelf, om de wereld) uit het schaduw-dal naar het huis van de Levende. Soms is dat: uit ons hoofd naar ons hart, uit onze ontkenning naar onze aanvaarding, uit onze machteloosheid naar ons gevecht, uit ons solitaire dragen naar solidariteit. Zodra er verbinding is, breekt de zon al door in het duistere dal.

We doen dat vrij letterlijk hier vanmorgen, via onze stem, samen resoneren wij wat er ook maar in ons leeft. De eredienst, zoals dit heet - en niet alleen in onze religie komt ze voor - is geen ijdel vertier voor de religieuze zoetekauw. Dat leerden we deze week. De bron laten stromen die het leven draagt is geen luxe, we kunnen er niet mee spotten, het is broodnodig. Die bron moeten wij aanboren voor onszelf en voor anderen voor waar wij nodig zijn, nu en in de toekomst.

We raken uit evenwicht, en soms is dansen te veel. Maar al is de schaduw van de dood koud en ons hart klam, de Levende heeft aandacht voor ons gaan en staan. De deur van de Levende staat open. En overal in het leven treffen wij genade. Die is er voor ons om te ontvangen. Zodat wij een genade voor anderen kunnen zijn. ‘Genade op genade’.